

KRÓTKIE DONIESIENIA

SHORT COMMUNICATIONS

473. Przyczynek do poznania chrząszczy wodnych (Coleoptera) Górnego Śląska

Contribution to the knowledge of aquatic beetles (Coleoptera) of Upper Silesia

KEY WORDS: Coleoptera, aquatic beetles, records, rediscovery, Upper Silesia, Poland.

Górny Śląsk to kraina, o której chrząszczach wodnych jest dużo danych historycznych, głównie przedwojennych, ale bardzo mało nowszych, zwłaszcza tych aktualnych. Po dziełach BURAKOWSKIEGO i in. (1976: Kat. Fauny Pol., XXIII, 4: 1-294) oraz GALEWSKIEGO i TRANDY (1978: Fauna słodkow. Pol., Warszawa, 10: 1-396), opublikowano tylko 5 prac zawierających dane oryginalne (IENISTEA 1994: Trav. Mus. Hist. Nat. „Grigore Antipa”, 31: 113-115; KORDYLAS 1994: Latissimus 4: 9-11; GREŃ 2003a: Acta ent. Siles. 9-10: 41-41; GREŃ 2003b: Acta ent. Siles. 9-10: 45-52; PRZEWOŻNY, MAZUR 2007: Nat. J., 40: 49-51). Do dziś nie wykazano wielu gatunków z dużym prawdopodobieństwem występujących w tej krainie, nawet pospolitych, zaś wiele innych nie było stwierdzanych od bardzo dawna. Celem poprawienia takiego stanu wiedzy, zamieszczam niżej dane z rekonesansu faunistycznego przeprowadzonego w dolinie Małej Panwi.

Chrząszcze łowiono czerpakiem hydrobiologicznym, w dniu 11 V 2007:

- Kolonowskie (CB02), Mała Panew: *Gyrinus substriatus* STEPH. – 2♂♂, *Haliplus fluviatilis* AUBÉ – 6♂♂ 1♀, *Deronectes latus* (STEPH.) – 1♂, *Graptodytes granularis* (L.) – 1♂, *Nebrioporus depressus* (FABR.) – 5♂♂, *Laccophilus hyalinus* (DE G.) – 1♂ 3♀♀;
- Kolonowskie (CB02), drobny zbiornik w dolinie Małej Panwi: *Dytiscus marginalis* L. – 1 larwa (L1), *Hydroporus obscurus* STURM – 2♂♂, *Enochrus affinis* (THUNB.) – 1♂, *Helophorus minutus* FABR. – 2♀♀;
- Jedlice (CB11), Mała Panew: *Haliplus fluviatilis* – 2♂♂, *Noterus crassicornis* (O. F. MÜLL.) – 1♂ 1♀, *Hydroporus palustris* (L.) – 2♂♂;
- Jedlice (CB11), kanał w dolinie Małej Panwi: *Haliplus fluviatilis* – 4♀♀, *Agabus didymus* (OLIV.) – 1♂, *Graptodytes granularis* (L.) – 1♂, *Anacaena limbata* (FABR.) – 1♂.

Nowym dla Śląska Górnego gatunkiem jest *Graptodytes granularis*. *Laccophilus hyalinus* nie był notowany w tej krainie od ok. 110 lat, *Haliplus fluviatilis* i *Nebrioporus depressus* od ok. 70 lat, a *Agabus didymus* i *Deronectes latus* od ok. 30 lat. Pozostałe gatunki łowili KORDYLAS (1994: ibid.), GREŃ (2003a: ibid., 2003b: ibid.) oraz PRZEWOŻNY i MAZUR (2007: ibid.), jednak również po 30–110 latach od poprzednich stwierdzeń.

Z powodów zoologicznych interesujący jest *Deronectes latus*, reofil będący w Polsce w regresie: jeszcze w połowie XX w. stwierdzany był w kilkunastu krainach, teraz tylko w kilku, i to bardzo rzadko. Mała Panew w Kolonowskim niesie wody klasy IV, o czym decydują wskaźniki związane z eutrofizacją, a wartości wskaźników bakteriologicznych są typowe dla klasy V. Jednak jest to odcinek śródleśny, zrenaturalizowany, a jakość wody i tak poprawiła się w stosunku do wyników poprzednich badań (Internet: <http://www.opole.pios.gov.pl>).

Trudno orzec, czy mamy tu do czynienia z reliktową populacją, która przetrwała okres silnego zanieczyszczenia rzeki, czy też z rekolonizacją rzeki. Bowiem z jednej strony stan rzeki poprawił się niedawno, z drugiej – z sąsiednich, lepiej zbadanych krain brak aktualnych danych o *D. latus*.

Paweł BUCZYŃSKI, Zakł. Zool. UMCS, Lublin

474. Nowe stanowiska *Emus hirtus* (LINNAEUS, 1758) i *Ocypus ophthalmicus* (SCOPOLI 1763) (Coleoptera: Staphylinidae: Staphylininae) w Polsce

New localities of *Emus hirtus* (LINNAEUS, 1758) and *Ocypus ophthalmicus* (SCOPOLI 1763) (Coleoptera: Staphylinidae: Staphylininae) in Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Staphylinidae, *Emus hirtus*, *Ocypus ophthalmicus*, new records, Wielkopolska-Kujawy Lowland, Poland.

Emus hirtus (LINNAEUS, 1758)

– Łask - Ostrów (UTM: CC71), 26 IV 2003 – 1 ex., w stercie kompostowanych odchodów z gołębnika, leg. A. KRUPICKI; 7 VII 2007 – 2 ex., kopulująca para pod krowimi odchodami, leg. A. KRUPICKI.

Gatunek rozprzestrzeniony głównie w południowej, środkowej i zachodniej Europie. Wykazywany także z Wysp Brytyjskich, Danii i Szwecji. Gatunek występujący lokalnie i pojedynczo, tylko w niektórych latach liczniej spotykany. Wykazany z wielu krain, lecz większość danych pochodzi głównie z XIX lub początku XX wieku (BURAKOWSKI i in. 1980: Kat. Fauny Pol., XXIII, 7: 1-172). Po 1980 roku wykazany tylko z Pojezierza Pomorskiego (GUTOWSKI, RUTA 2004: Nowy Pam. fizjogr., 3, 1-2: 27-60), Puszczy Białowieskiej (BOROWIEC i in. 1992: Wiad. entomol., 11, 3: 133-141), Podlasia (KUBISZ, SZWAŁKO 1991: Wiad. entomol., 10, 1: 5-14) oraz z Sudetów Zachodnich (MAZUR 1993: Wiad. entomol., 12, 4: 243-250). Zasiadła zarówno tereny otwarte jak i lesiste, prowadząc drapieżny tryb życia; odżywia się larwami owadów występującymi w rozkładających się szczątkach roślinnych, ekskrementach lub w padlinie (BURAKOWSKI i in. 1980: ibid.).

Ocypus ophthalmicus (SCOPOLI 1763)

– Łask - Ostrów (CC71), 5 IX 2005 – 1 ex., pod kępą wrzosu, w pobliżu zabudowań działkowych, leg. A. KRUPICKI.

Gatunek rozmieszczony od północnej Afryki przez prawie całą Europę aż po Wyspy Brytyjskie, wykazywany również z Kaukazu i Armenii. W Polsce szeroko rozmieszczony, jednakże rzadko notowany a z wielu krain nie wykazywany od ponad pół wieku (BURAKOWSKI i in. 1980: ibid.). Najnowsze dane o występowaniu tego gatunku pochodzą z Pojezierza Pomorskiego (SMOLEŃSKI 1995: Wiad. entomol., 14, 2: 123) i Wyżyny Lubelskiej (STANIEC 1996: Wiad. entomol., 15, 1: 23-29). Zasiadła lasy mieszane, wrzosowiska, trawiaste stoki i kserotermiczne zbocza. Spotykany pod butwiejącymi szczątkami roślinnymi, kamieniami i wśród mchów (BURAKOWSKI i in. 1980: ibid.).

Okazy dowodowe znajdują się w kolekcji Andrzeja KRUPICKIEGO. Autorzy dziękują Panu Andrzejowi MELKE za cenne uwagi na temat rozmieszczenia omawianych gatunków.

Piotr PAWLIKIEWICZ, Kat. Zool. Bezkręg. i Hyrobiol. UŁ, Łódź
Andrzej KRUPICKI, Łask

475. Nowe stwierdzenia *Leptinus testaceus* P. W. J. MÜLLER, 1817 (Coleoptera: Leiodidae: Platypsyllinae) w Polsce

New records of *Leptinus testaceus* P. W. J. MÜLLER, 1817 (Coleoptera: Leiodidae: Platypsyllinae) from Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Leiodidae, Platypsyllinae, *Leptinus testaceus*, new records, Poland.

Leptinus testaceus P. W. J. MÜLLER, 1817 występuje w Europie i Azji Mniejszej. Notowany był z Półwyspu Iberyjskiego, Włoch, Alp i Bałkanów, środkowej Europy, a także Wysp Brytyjskich, Skandynawii, Białorusi, Ukrainy i Kaukazu. W Polsce oprócz wysokich gór prawdopodobnie występuje na całym obszarze. W oparciu o znaleziska pochodzące sprzed ponad 50 lat został wykazany z Pobrzeża Bałtyku, Pojezierza Pomorskiego, Niziny Wielkopolsko-Kujawskiej, Dolnego Śląska, Wzgórz Trzebnickich, Wyżyny Krakowsko-Wieluńskiej, Sudetów i Beskidów. Ostatnio stwierdzony w Puszczy Białowieskiej (MAJEWSKI 2001: [W:] GUTOWSKI J. M., JAROSZEWICZ B. (red.): Katalog Fauny Puszczy Białowieskiej. IBL, Warszawa: 131), w Górach Stołowych (HAITLINGER 2006: Zesz. nauk. Uniw. Przyr. Wrocław, Biol. Hod. Zwierząt, **54**, 548: 7-34) i w Górach Świętokrzyskich (BIDAS, BUCHHOLZ 2007: Wiad. entomol., **26**, 4: 289-291).

Bionomia tego gatunku jest słabo poznana. *Leptinus testaceus* prowadzi skryty tryb życia, jest niezdolny do lotu, ma silnie spłaszczone, jednolicie żółtobrunatne, niewielkich rozmiarów ciało. Sprawia to, że jest niezwykle rzadko odławiany. Preferuje tereny leśne gdzie najczęściej spotykany jest w zamieszkałych gniazdach myszy wielkookiej (*Apodemus flavicollis* MELCHIOR) i myszy zaroślowej (*Apodemus sylvaticus* LINNAEUS), założonych w spróchniałych, leżących pniach i pniakach. Rzadko znajdowany jest w gniazdach innych gatunków myszy oraz w norach chomików i kretów, czasami bezpośrednio na ich ciele. Zauważono, że chrząszcze tego gatunku szybko porzucają ciała padłych gospodarzy i nigdy nie odwiedzają padliny. Stąd *Leptinus testaceus* jest uważany za pasożyta zewnętrznego drobnych gryzoni i kreta. Pośrednio wskazuje na to również budowa postaci doskonałej, a w szczególności grzbietobrzusnie spłaszczone ciało, ustawienie pazurków stóp, brak tylnych skrzydeł i oczu. Jednakże przystosowania te przesądają raczej o forezji – przenoszeniu się postaci doskonałych tego gatunku na ciele gospodarzy. W piśmiennictwie opinia o pasożytniczym trybie życia tego gatunku jest niedostatecznie udokumentowana i wzbudza nadal kontrowersje. Jak dotąd stwierdzono jego żerowanie na złuszcującym się naskórku, szczątkach owłosienia i odchodach gospodarzy.

Poniższe stwierdzenia potwierdzają powszechniejsze występowanie tego gatunku w Polsce i potwierdzają silny związek *Leptinus testaceus* z myszami zamieszkującymi środowisko leśne.

- Pojezierze Mazurskie: Szeroki Bór ad Pisz (UTM: EE44), 18–26 VII 1985 – 1 ex., w lesie, leg. T. MOKRZYCKI; Godkowo ad Pasłek (DE29), 6 X 2007 – 12 ex., w lesie, w zamieszkałym gnieździe myszy założonym w leżącym, spróchniałym pniu trześni, leg. M. BYK.
- Bieszczady: Mików ad Komańcza (EV86), 4 VII 2004 – 3 ex., 9 VII 2005 – 2 ex.; Dusztyn ad Komańcza (EV86), 5 VII 2004 – 2 ex.; Łupków ad Komańcza (EV75), 6 VII 2004 – 2 ex.; Roztoki Górne ad Wetlina (EV94), 10 VII 2007 – 2 ex.; wszystkie w lesie, w zamieszkałych gniazdach myszy, założonych w leżących, spróchniałych pniach oraz pniakach bukowych, leg. M. KAŻMIERCZAK.

Adam BYK, Kat. Ochr. Lasu i Ekol. SGGW, Warszawa
Marek BYK, Godkowo
Maciej KAŻMIERCZAK, Koło

476. Nowe stanowiska *Carpophilus sexpustulatus* (FABRICIUS, 1792) (Coleoptera: Nitidulidae) w Polsce

New localities of *Carpophilus sexpustulatus* (FABRICIUS, 1792) (Coleoptera: Nitidulidae) in Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Cucujoidea, Nitidulidae, *Carpophilus sexpustulatus*, new records, Poland.

Zasięg geograficzny *Carpophilus sexpustulatus* (FABR.) obejmuje południową i środkową Europę, północne skraje Algierii i Maroka, na wschodzie sięgając okolic Morza Kaspijskiego i południowych skłonów Uralu. Północna granica jego występowania przebiega w Europie przez południową część Wysp Brytyjskich oraz kraje bałtyckie (AUDISIO 1993: Coleoptera Nitidulidae – Kateretidae. Fauna d'Italia, **32**: 1-971).

W Polsce *C. sexpustulatus* był wykazywany jedynie z 4 krain: Niziny Wielkopolsko-Kujawskiej (autorzy „Katalogu fauny Polski” wymieniają Słubice, opierając się na wzmiance HORIONA (1960: Faunistik der mitteleuropäischen Käfer, 7. Überlingen-Bodensee. 346 ss.) dotyczącej stwierdzenia w 1934 r. we Frankfurcie nad Odrą), Śląska Dolnego, Wzgórz Trzebnickich i Wyżyny Lubelskiej (Żdźżanne) (BURAKOWSKI i in. 1986: Kat. Fauny Pol., XXIII, **12**: 1-266). Najwięcej stanowisk znanych jest z okolic Wrocławia i ze Wzgórz Trzebnickich. Pierwsze wzmianki pochodzą od LETZNERA, który w 1871 r. wykazuje *C. sexpustulatus* z Wrocławia, Wzgórz Trzebnickich i Twardogóry (LETZNER 1871: Z. Ent., Breslau, N. F., **2**: 1-328). FEIN i HAASE (1881: Z. Ent., Breslau, N. F., **8**: 18-27) podają stanowisko z nadodrzańskich lasów w okolicach Oławy. LETZNER (1888: Z. Ent., Breslau, N. F., **13**: 181-236) podaje kolejne stanowisko – Rakowiec (dziś dzielnica Wrocławia). GERHARDT (1907: Z. Ent., Breslau, N. F., **32**: 1-8) wykazuje *C. sexpustulatus* z Kopaliny (pow. Oławski), a w kilka lat później podsumowuje wcześniejsze doniesienia (GERHARDT 1910: Verzeichnis der Käfer Schlesiens preussischen und österreichischen Anteils, geordnet nach dem Catalogus coleopterorum Europae vom Jahre 1906. Dritte, neubearbeitete Auflage, Berlin. 431 ss.). Są to zarazem ostatnie opublikowane informacje o występowaniu omawianego gatunku w okolicach Wrocławia. We wszystkich cytowanych doniesieniach powtarzają się informacje o występowaniu *C. sexpustulatus* pod korą dębów; interesujące wzmianki dotyczą różki obserwowanej w godzinach wieczornych na przedmieściach Wrocławia (LETZNER 1888: *ibid.*; GERHARDT 1910: *ibid.*).

W odróżnieniu od innych krajowych przedstawicieli rodzaju, przywiązanych do biotopów antropogenicznych, *C. sexpustulatus* występuje w środowiskach naturalnych, a nawet uważany jest za gatunek charakterystyczny dla lasów o naturalnym charakterze (AUDISIO, *ibid.*). Jest saprofagiem żyjącym pod korą drzew – najczęściej dębów, rzadziej innych drzew liściastych, a nawet iglastych (AUDISIO 1993: *ibid.*). Na czerwonej liście chrząszczy Czech został umieszczony w kategorii EN (zagrożone) (FARKAČ i in. [red.] 2005: Červený seznam ohrožených druhů České republiky. Bezobratlí. Praha. 760 ss.).

W ostatnich latach udało się odnaleźć stanowiska potwierdzające występowanie *C. sexpustulatus* w kraju:

- Dolny Śląsk: Wrocław - Wojnów (UTM: XS56), VI 1990 – 1 ex., leg. L. BOROWIEC, 6 III 1992 – 27 exx., leg. L. BOROWIEC et J. KANIA; Wrocław - Rędzin (XS37), 30 VI 1990 – 1 ex., 2 VI 1991 – 1 ex., leg. L. BOROWIEC.
- Wzgórz Trzebnickie: Oborniki Śląskie (XS38), 25 III 2007 – 3 exx., zbocze Kowalskiej Góry, pod korą zwałonego dębu, w towarzystwie m.in. *Platysoma compressum* (HERBST), *Paromalus flavicornis* (HERBST), *Phloeonomus punctipennis* THOMS., *Bibloporus minutus* RAFFR., *Scydmaenus hellwigi* (HERBST), *Rhizophagus dispar* (PAYK.), *Cerylon ferrugineum*

STEPH., *Cryptolestes* sp., *Uleiota planata* (L.), *Silvanus bidentatus* (FABR.), *Bitoma crenata* (FABR.), *Palorus depressus* (FABR.), *Corticeus bicolor* (OLIV.), *Corticeus unicolor* PILL. et MITT., *Platypus cylindrus* (FABR.), leg. R. RUTA et K. ŻUK.

Serdecznie dziękujemy prof. dr hab. Lechowi BOROWCOWI za udostępnienie danych, zaś dr Danielowi KUBISZOWI i prof. dr hab. Andrzejowi WARCHAŁOWSKIEMU za konsultacje merytoryczne.

Rafał RUTA, Inst. Zool. UW., Wrocław
Katarzyna ŻUK, Inst. Zool. UW., Wrocław
Andrzej LASOŃ, Białystok

477. Interesujące i rzadkie gatunki stonkowatych (Coleoptera: Chrysomelidae) odłowione w Poleskim Parku Narodowym i jego otulinie

Interesting and rare leaf-beetle species (Coleoptera: Chrysomelidae) collected in the Polesie National Park and its buffer zone

KEY WORDS: Coleoptera, Chrysomelidae, rare species, faunistic records, the Polesie National Park, E Poland.

Fauna stonkowatych, zarówno Poleskiego Parku Narodowego, jak i całego Podlasia (w tym Polesia) poznana jest wyjątkowo słabo. Dotychczas z obszaru parku wykazano jedynie 13 gatunków stonkowatych z podrodziny Donaciinae (PIETRYKOWSKA, STANIEC 1997: Wiad. entomol., **16**: 117-118). Siedem z wymienionych w niniejszym doniesieniu gatunków zostało schwytanych w granicach administracyjnych Poleskiego Parku Narodowego, jeden zaś – *Cryptocephalus rufipes* (GOEZE) – w jego otulinie. Wszystkie wymienione gatunki nie były jak dotąd podawane z Podlasia. Materiał dowodowy znajduje się w zbiorach autorów.

Cryptocephalus frenatus LAICHARTING, 1781

– Jezioro Wytyckie ad Łowiszów (UTM: FC50), 20 VII 1996 – 1 ♂, czerpak, pobocze drogi, leg. et det. E. PIETRYKOWSKA-TUDRUJ.

Gatunek w południowo-wschodniej Polsce poławiany bardzo rzadko. Zdecydowana większość informacji o tej zmrózce, zawartych w „Katalogu fauny Polski” dotyczy XIX i początku XX wieku (BURAKOWSKI i in. 1990: Kat. Fauny Pol., XXIII, **16**: 1-279). W kraju żeruje przede wszystkim na olszach (WARCHAŁOWSKI 1991: Fauna Polski, **13**: 1-347). Zasiedla bardziej nasłonecznione siedliska niż bardzo podobny do niego morfologicznie *C. decemmaculatus* (L.), którego zasięg sięga w Europie znacznie bardziej na północ.

Cryptocephalus nitidus (LINNAEUS, 1758)

– Kolonia Wola Wereszczyńska (FC40), 7 VIII 1997 – 1 ex., czerpak, murawa mezoksero-termiczna, leg. E. PIETRYKOWSKA-TUDRUJ, det. R. ŚCIBIOR.

Areał występowania tego chrząszcza pokrywa całą Polskę. Wykazywany był dotychczas z pojedynczych stanowisk w wielu krainach, jednakże w znacznych odstępach czasu. W kraju jest gatunkiem rzadkim. Żeruje na różnych ciepłolubnych drzewach i krzewach (BURAKOWSKI i in. 1990: *ibid.*).

Cryptocephalus rufipes (GOEZE, 1777)

– Pieszowola (FC50), 23 VII 1996 – 1 ♀, czerpak, wilgociolubna roślinność zaroślowa, leg. et det. E. PIETRYKOWSKA-TUDRUJ.

Zmrózka rzadko poławiana w kraju i znana z nielicznych stanowisk w kilku krainach. Jako rośliny żywicielskie wymieniane są różne gatunki wierzb i topól (BURAKOWSKI i in. 1990: *ibid.*).

Galeruca laticollis (SAHLBERG, 1838)

– „Bagno Bubnów” ad Sęków (FB59), 24 VII 1996 – 1 ex., czerpak, torfowisko niskie, leg. et det. E. PIETRYKOWSKA-TUDRUJ.

Gatunek łowiony w Polsce rzadko i w znacznych odstępach czasu. Znany z nielicznych stanowisk, gdzie łowiono go zwykle pojedynczo. Z roślin żywicielskich najczęściej wymieniane są różne żółto kwitnące gatunki z kilku rodzajów w obrębie rodziny jaskrowatych (WARCHAŁOWSKI 1994: Fauna Polski, **16**: 1-302).

Altica aenescens (WEISE, 1888)

– „Durne Bagno” ad Wólka Wytycka (FC50), 1 V 1996 – 1♂, czerpak, okrajek torfowiska wysokiego przechodzącego w przejściowe;

– Jez. Mszne ad Jamniki (FC40), 18 VII 1996 – 2♂♂, czerpak, torfowisko przejściowe;

– „Bagno Spławy” ad Załucze Stare (FB49), 16 VIII 1999 – 1♂, czerpak, olszyna bagienna, leg. E. PIETRYKOWSKA-TUDRUJ, det. R. ŚCIBIOR.

Susówka dość ściśle związana ekologicznie z torfowiskami. Chociaż łowiona była na Lubelszczyźnie także na brzozie brodawkowatej w borach świeżych, to zdecydowanie częściej poławiana jest na różnych typach torfowisk i w innych podmokłych miejscach, gdzie żeruje na młodych, szczytowych liściach brzozy omszonej.

Chaetocnema procerula (ROSENHAUER, 1856)

– „Mszary” ad Kolonia Wola Wereszczyńska (FC40), 25 V 1999 – 2 exx., czerpak, okrajek torfowiska niskiego na granicy z lasem; 12 VII 1999 – 1 ex., czerpak, wyschnięty zbiornik astatyczny na torfowisku niskim, leg. E. PIETRYKOWSKA-TUDRUJ, det. R. ŚCIBIOR.

Chrząszcz poławiany w kraju bardzo rzadko i znany tylko z kilku stanowisk w trzech krainach. Żeruje na różnych gatunkach turzyc – *Carex* sp. (BURAKOWSKI i in. 1991: Kat. Fauny Pol., XXIII, **17**: 1-227). Gatunek związany ekologicznie z torfowiskami.

Chaetocnema sahlbergii (GYLLENHAL, 1827)

– Staw Zimochów ad Pieszowola (FC50), 1 X 1996 – 1 ex., czerpak, szuwar na brzegu nie napełnionego wodą stawu, leg. E. PIETRYKOWSKA-TUDRUJ, det. R. ŚCIBIOR.

Higrofil troficznie związany z turzycami – *Carex* sp. (BURAKOWSKI i in. 1991: *ibid.*). Na Lubelszczyźnie znacznie częściej poławiany niż gatunek poprzedni. Zasiadla wszystkie typy torfowisk. Poławiany też na wilgotnych łąkach oraz w zbiorowiskach szuwarowych.

Cassida leucanthemi BORDY, 1995

– „Mszary” ad Kolonia Wola Wereszczyńska (FC40), 12 VII 1999 – 1 ex., czerpak, suchy płat z roślinnością ciepłolubną na torfowisku niskim, leg. E. PIETRYKOWSKA-TUDRUJ, det. R. ŚCIBIOR.

Gatunek opisany niedawno z Europy (Francja, Austria) jako nowy dla nauki. Do tego czasu w kraju nie wyróżniany i oznaczany jako *C. sanguinosa*. Jednak od roku 1996 w Polsce stwierdzony już w kilku krainach (BOROWIEC, ŚWIĘTOJAŃSKA 1997: Wiad. entomol., **15**: 237-240; BOROWIEC 2003: Wiad. entomol., **22**: 62-63). Najbliższe stanowisko jego występowania znajduje się jak dotychczas na przedmieściu Lublina (osiedle Głusk) (ŚCIBIOR 2004: Wiad. entomol., **23**: 243-244).

Autorzy dziękują Panu Prof. Lechowi BOROWCOWI za sprawdzenie i potwierdzenie oznaczeń gatunków.

Radosław ŚCIBIOR, Uniw. Przyr., Lublin

Ewa PIETRYKOWSKA-TUDRUJ, UMCS, Lublin